

Molta merda!

Saps que les actrius i els actors, abans de començar una funció, en lloc de dir "Que vagi bé!", diuen "**Molta merda!**"? Hi ha qui diu que això ve de l'Edat Mitjana, quan la gent es desplaçava amb animals i la gent de teatre, que anaven de poble en poble, quan veien un camí amb molts excrements sabien que al poble següent podien tenir molt de públic. D'altres diuen que ve de l'època en què, a les grans ciutats, qui anava a teatre eren les classes altes, que sempre es movien en carruatges de cavalls. Si a la porta del teatre hi havia *molta merda*, volia dir que hi havia molta gent i que, per tant, seria un èxit!

Molta merda! és el que has de cridar ben fort abans de començar a representar qualsevol de les 20 propostes d'activació de LA CAIXA DEL LLIBRE, una caixa de dues mides diferents que, seguint la filosofia dels antics teatrins, viatja d'escola en escola i permet als infants jugar i fer teatre com a demiürgs. Les propostes estan inspirades en artistes escènics o visuals contemporanis, que et presentem. A partir de les seves investigacions, de les seves obres, de les seves reflexions, hem creat allò que trobaràs en cada targeta.

Així doncs, l'únic que has de fer és escollir una de les targetes i llegir-la. Hi trobaràs tota la informació necessària per començar la proposta. El material que puguis necessitar també se t'explica a cada targeta.

Aquí només hi ha 20 propostes, de les infinites que es podrien fer. En aquesta caixa, hi poden passar tantes coses! Segur que se te n'acut alguna de nova! Sempre pots fer una targeta explicant-la i afegir-la!

Tingues a punt la caixa i la imaginació i... a crear!

I sobretot... **molta merda!**

Molta merda!

JENNY HOLZER

Has sortit mai al carrer amb ganes de cridar alguna cosa i que tothom et senti? O de fer una pancarta ben grossa i que tothom pugui llegir el que hi has escrit en lletres ben grans? Jenny Holzer és una artista visual que fa servir les paraules de base per a la seva obra artística. De jove sortia de nit, quan la ciutat era buida, i penjava cartells amb textos anònims per les parets. Més endavant va començar a fer projeccions de paraules sobre els edificis, i fins i tot ha jugat amb paraules que s'ha escrit al cos per criticar les coses que no li agraden del món. Escriure és la seva manera de cridar. Quina és la teva?

Proposta: Què no t'agrada d'aquest món? Quina frase escriuries en una paret? Agafa una cartolina i escriu les paraules que la formen. Retalla-les amb unes tisores. Barreja-les i enganxa un pal a cadascuna per poder-les fer volar dins la caixa. Joga amb cada paraula de la frase. Es mouen totes igual? Pesen igual? I què fan quan una es troba amb una altra? I quan finalment es troben totes ordenades, com a la teva frase? Què passa a escena?

Molta merda!

PHILIPPE GENTY

Al matí, recordes què has somiat quan et despertes? I quan ja ha passat una estona? Diuen que mentre somiem no ens atura res perquè no s'activa la part del cervell que està relacionada amb el seny, per això als somnis tenim la capacitat per fer coses que ni ens havíem imaginat. Philippe Genty és un director de teatre francès que sempre ha utilitzat els seus somnis com a material per fer els seus espectacles. Per això hi podem trobar terres que s'inflen o cares que parlen dins d'unes caixes. Quan es lleva, ja fa molts anys que apunta en una llibreta què ha somiat. Has provat de tenir una llibreta a la tauleta de nit i apuntar el que recordes quan et despertes?

Proposta: Pensa en algun somni que recordis. Un que t'agradi per alguna cosa especial. És potser perquè hi feies coses que no pots fer al món real? Pensa també quin material necessites per reproduir-lo a la caixa. Potser no tenia so o música, però segurament pots trobar-ne una que t'hi encaixi! Quina llum hi feia? La recordes? Què passa si un cop muntat, canvia la llum? És encara el teu somni o no?

Molta merda!

PHIA MÉNARD

Alguna vegada, anant pel carrer, t'has quedat mirant una fulla que balla amb el vent? O una bossa de plàstic que s'infla de cop i es mou com si tingués vida pròpia? Phia Ménard és una *performer* i coreògrafa francesa: en una de les seves obres, *Vortex*, fa ballar amb l'aire d'uns ventiladors moltes bosses de plàstic. Ballen, ballen i ballen fins que els ventiladors s'apaguen. Diu que el vent és un element viu i que li interessava buscar-ne les possibilitats, perquè en té moltes! De vegades té tanta força que pot enviar un vaixell al capdamunt d'una teulada, i de vegades és tant delicat que gairebé et fa pessigolles. Recordes l'última vegada que algú et va fer pessigolles només bufant?

Proposta: Crea uns personatges amb el plàstic d'alguna bossa reciclada, o fins i tot amb algun tros de paper. Han de pesar poc i s'han d'aguantar drets tots sols. Col·loca'ls a escena. A partir d'ara només els podràs fer moure amb el vent, ja sigui bufant, amb un ventilador o un assecador. Com serà el moviment? I què passa si algú, des de l'altra banda de l'escenari, fa moure alhora uns altres personatges també amb l'aire? Potser el teu personatge prendrà vida i es mourà encara que tu no ho vulguis!

Molta merda!

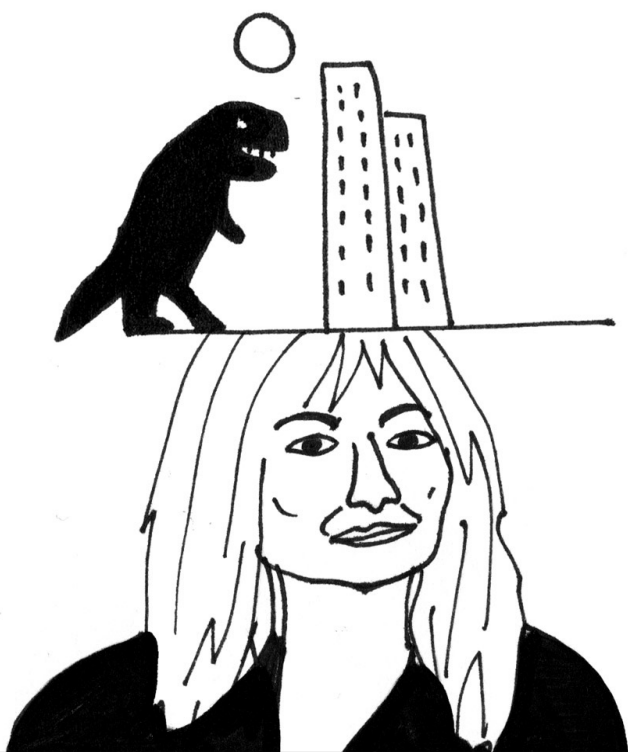
KISS & CRY

*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

Segurament has jugat algun cop fent veure que els dits de les mans són unes cames que caminen o corren, o fins i tot ballen. I potser fins i tot alguna vegada amb un bolígraf t'has dibuixat uns ulls i un somriure a la punta dels dits. El cineasta Jaco Van Dormael i la coreògrafa Michèle Anne De Mey van crear *Kiss & Cry*, un espectacle en el qual tots els personatges estan fets amb les mans. Veiem unes mans que ballen, unes que caminen sobre la neu o unes que esperen el tren. Quants personatges diferents poden sorgir de les teves mans? Vigila perquè potser un dia, a l'autobús, n'apareix algun que vol veure món i et fa baixar en una parada que no és la teva!

Proposta: Només necessites el teu cos per fer aquesta proposta! Busca un personatge puguis fer amb les mans, tant és si els dits són les cames o la cara. Com es mou? Camina? Vola? Potser el pots vestir si et dibuixes la seva roba a la pell. Si l'escena et queda massa buida i necessites un paisatge, per què no li demanes a la persona que tinguis al costat que faci una muntanya amb alguna part del cos? O potser un riu amb els cabells? Imagina't quantes possibilitats escèniques tenen totes les parts del cos!

Molta merda!

CRIS BLANCO

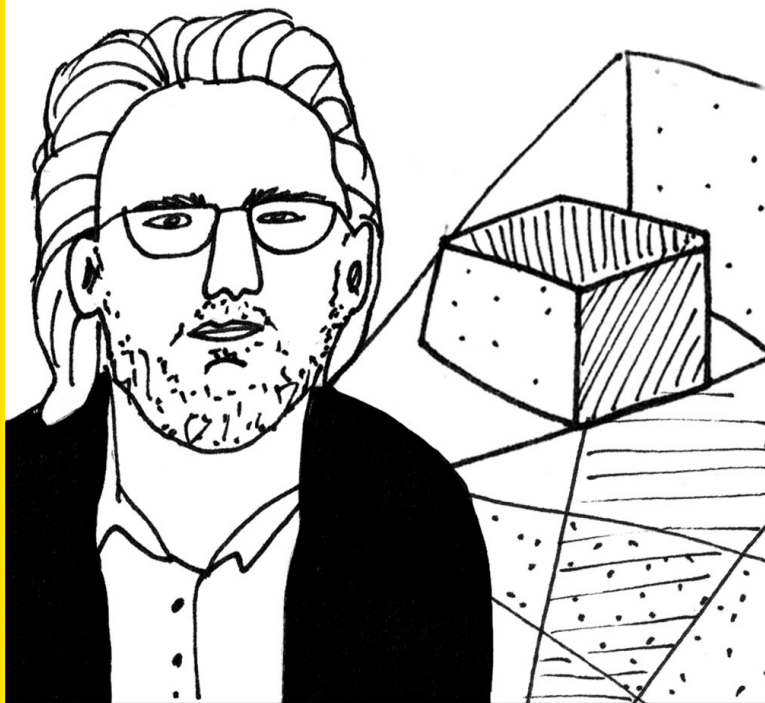
Alguna vegada has pensat que t'agradaria fer una pel·lícula? L'artista Cris Blanco, a l'espectacle *El agitador vórtex*, fa una pel·lícula en directe amb molts objectes i plena d'efectes especials. Jugant amb decorats fets per ella, amb l'enquadrament de la càmera i amb la perspectiva des d'on filmar l'escena, prova d'aconseguir els efectes que vol. Com ho faries per filmar una escena d'un monstre que destrossa una ciutat? Com faries caminar un personatge de cap per avall, pel sostre d'una casa? Què utilitzaries per fer boira i filmar una escena que passa en un bosc tenebrós? I tot això, sense sortir de casa o de la caixa. Imaginació al poder!

Proposta: Pensa una història en què passin tot de coses que semblin impossibles de fer. On passa l'acció? Quins personatges té? Quina llum hi ha a cada escena? Hi ha música de fons? Només necessites paper i retoladors per crear aquest espai i fer l'escenografia de la pel·lícula. Si jugues amb LA CAIXA D'INFANTIL els personatges poden ser objectes o fins i tot els pots dibuixar. Si jugues amb LA CAIXA DE PRIMÀRIA els pots fer tu. Però recorda, ara la caixa és el teu plató! Així doncs, agafa una càmera de vídeo o un mòbil i comença el rodatge! 3, 2, 1... acció!

Molta merda!

OLAFUR ELIASSON

T'imagines que, en comptes de tenir una ombra negra, en tinguessis tres i fossin de colors? T'imagines una habitació on desapareguessin de cop tots els colors de la roba i dels objectes, i tot agafés un to sèpia com a les fotos antigues? Olafur Eliasson és un artista danès que treballa molt amb la llum, els efectes òptics i la percepció. Va imaginar com seria tenir més d'una ombra o veure-hi sense colors i en va fer dues obres d'art que han voltat pels grans museus d'arreu del món. També va recrear una posta de sol dins d'un museu. Havies pensat mai que es podien fer obres d'art només amb llum?

Proposta: Primer de tot, fes que l'espai escènic sigui tot blanc (terra i fons). Per jugar amb llum, el color blanc és el que t'anirà millor! A més, a part dels llums que ja té la caixa, necessitaràs lots i plàstics transparents de colors. Crea una escultura o diferents volums amb aquests plàstics. Observa què passa quan els il·lumines amb els focus de la caixa i es projecten a terra o a la paret blanca. Ara, agafa les lots i observa què passa quan la llum travessa l'escultura. I si agafes dues lots i es creuen dos colors de llum? Veuràs que no és el mateix que quan barreges colors pintant!

Molta merda!

GILBERT GARCIN

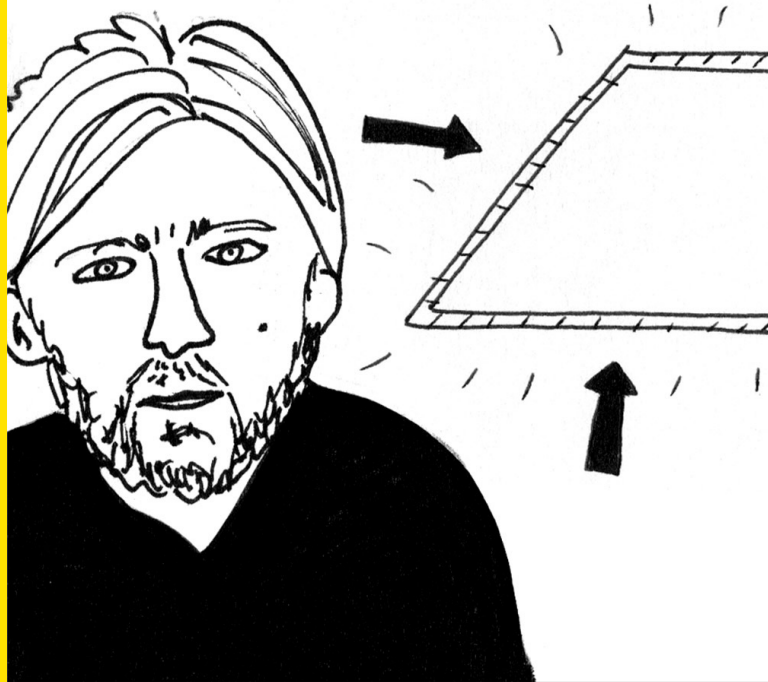
*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

No és mai tard per dedicar-te a l'art! Gilbert Garcin va treballar en una botiga de llums durant tota la vida. Quan es va jubilar, als 65 anys, es va apuntar a un curs de fotografia. I quan va morir, als 92, era conegut com un dels grans fotògrafs francesos. Com eren les seves fotos? Ell deia que es dedicava a fer "fotos escenificades". Això consistia en fer-se autoretrats en diverses postures, retallar-los i posar-los en escenaris que construïa amb sorra, pedres i altres elements. Quan ja ho tenia tot a punt, feia una fotografia de l'escena.

Proposta: Fes "fotos escenificades" amb tu de protagonista. Primer pensa i construeix amb la caixa un paisatge on hi hagi algun objecte. Ara pensa quina relació vols que hi tingui el teu cos. Voldràs empènyer-lo? Seure-hi? Saltar-lo? Volar-hi? Quina mida voldràs tenir en relació amb ell? Fes-te un retrat fent l'acció que hagis escollit. Imprimeix-lo i retalla'l pel contorn. Posa-hi un peu perquè s'aguanti dret i fes la fotografia. Creus que en comptes d'una foto podria ser l'inici d'una obra de teatre? Ara que et tens en retallat, busca quines altres possibilitats tens dins d'aquest paisatge. I si hi afegeixes llums? I música? Potser pots fer que les "fotos escenificades" que feia Gilbert Garcin prenguin vida!

Molta merda!

RUBEN ÖSTLUND

Imagina't un quadrat dibuixat a terra. Imagina que pots decidir com és el món quan ets dins del quadrat. Què és el primer que pensaries? Ruben Östlund és un cineasta suec i a la seva pel·lícula *The Square* hi ha una obra d'art que és un quadrat a terra delimitat per llums led. La seva particularitat és que tothom que entra dins dels límits té els mateixos drets i obligacions. Ja sabem que, al món on vivim, això només passa dins d'aquest quadrat. T'imagines que poguessis dibuixar un quadrat a qualsevol lloc del planeta i fer que aquell tros de món fos com tu volguessis? Com t'imagines que seria aquest món?

Proposta: Fes un quadrat al terra de l'espai escènic. Aquí dins hi pot néixer un nou món. Quins paisatges hi posaries? Quin color tindrien? Els seus habitants volarien? Saltarien? Anirien per sota terra? Parlarien? Què farien durant el dia? I de nit? Hi hauria nit i dia? Explica als teus companys quines característiques té el teu món i convida els seus personatges a entrar-hi i a habitar-lo. És com te l'imaginaves?

Molta merda!

LEBOHANG KGANYE

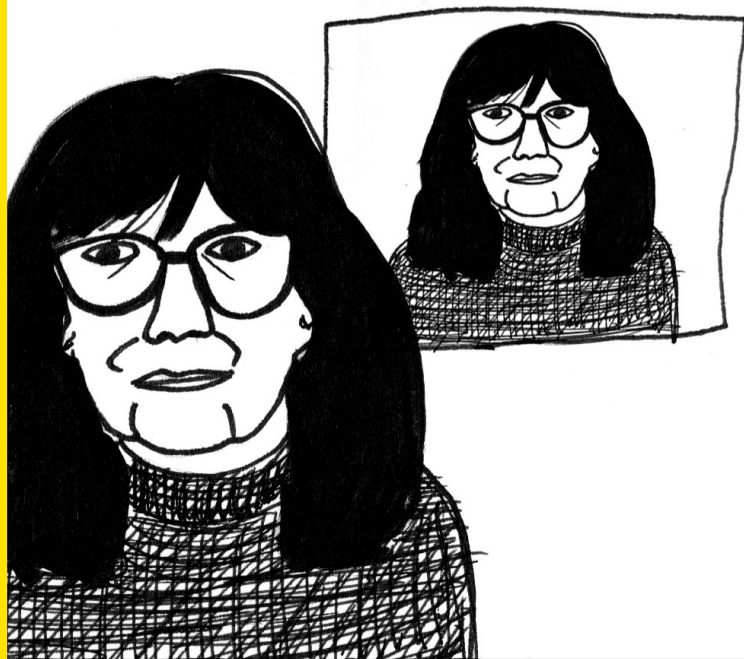
*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

Has vist mai una foto familiar d'abans que tu nasquessis i t'han vingut ganes de sortir-hi? T'han vingut ganes de seure, per exemple, a la falda d'un avi o una àvia que no has conegut? O de viatjar amb els teus pares quan eren joves i encara no sabien ni que tindrien fills? Lebohanging Kganye és una artista visual de Sud-àfrica. Part del seu treball es basa en agafar personatges i elements de fotos d'arxiu (tant de la família com de la història del teatre o de la literatura), imprimir-les en gran format i inventar-se una història. Ella sempre és un dels personatges que interactua amb la resta de gent i d'objectes. D'aquesta manera aconseguix viatjar en el temps. A quin moment de la Història t'agradaria viatjar?

Proposta: Busca fotos antigues de la teva família, de quan tu encara no existies. Tria'n dues o tres que t'agradin per algun motiu (potser hi ha algú a qui t'hauria agradat conèixer, o potser simplement hi surt una cadira on t'agradaria seure). Imprimeix-les una mica ampliades i retalla'n els elements que vulguis. Fes-te una foto en una postura que creguis que anirà bé per interactuar amb els personatges o objectes de la imatge i retalla-la també. Fes la composició que vulguis i, a partir d'aquí, deixa que passin coses entre els personatges. Què li diries a aquella persona que no vas conèixer?

Molta merda!

SOPHIE CALLE

Del dia d'ahir, quin moment en destacaries? Què va tenir d'especial perquè l'hagis escollit? Sophie Calle és una artista francesa que utilitza el seu dia a dia com a matèria primera per crear les seves obres. “*Trio moments precisos de la meva vida i els dono una forma diferent, els reescriu i els deforma*”, diu. Una vegada, per exemple, va enviar a cent dones el missatge que li havia escrit una exparella a l'hora de deixar-la, i va demanar-los que l'interpretessin. D'aquí en va sortir una obra d'art. En una altra ocasió, va demanar a un detectiu privat que la seguís i que li enviés un informe molt detallat de tot el que feia ella mateixa durant un dia. T'imagines que, amb aquesta caixa, pots explicar un trosset de la teva vida?

Proposta: Pensa en algun moment que hagis viscut i que t'agradaria compartir amb la resta. On eres? Què pensaves? Què va passar? Per explicar-lo, agafa objectes que t'ajudin a posar-lo en escena. I ara només et falta obrir els llums i que comenci l'espectacle! Si vols, pots fer com la Sophie, que sovint deforma una mica la història (i ningú sap què va passar realment!).

Molta merda!

BENJAMIN VERDONCK

Alguna vegada, anant pel carrer, has vist una caixa de cartró que algú ha llençat i te n'has imaginat la història? Qui l'ha feta? Què tenia a dins abans que la llencessin? T'imagines fer una obra de teatre en què els protagonistes siguin triangles, rodones i quadrats fets amb el cartró reciclat d'aquesta caixa que has vist pel carrer? L'artista belga Benjamin Verdonck, sí. En un dels seus espectacles, els protagonistes són aquestes formes (fetes amb cartró recollit del carrer) que entren i surten d'escena. Tot passa dins d'una caixa com la que tens davant. Benjamin diu que per a ell els triangles, les rodones i els quadrats que surten a l'obra són com els actors i les actrius de la seva companyia, i que sempre els ha de tractar molt bé perquè la funció surti bé. Si a un triangle se li trenqués la punta, aquell dia no podria ballar igual! Tens ganes de fer ballar un triangle que abans era una caixa de cartró i abans, un arbre?

Proposta: Segurament tens a casa alguna caixa de cartró a punt de ser llençada al contenidor blau. Agafa-la i porta-la a l'escola. Construeix una piràmide, o un cub o qualsevol volum que t'agradi. Pinta'l de color blanc (anirà millor per jugar amb la llum). Lliga-hi un fil a un extrem o enganxa-hi un pal per poder moure la figura sense tocar-la. I ara només cal deixar que aquests protagonistes entrin en escena i ballin! Il·lumina'ls amb diversos colors, veuràs com canvien!

Molta merda!

MIET WARLOP

*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

Com seria aquest món si les taules tinguessin cames i poguessin moure's? Segurament no soparíem mai al mateix lloc de casa. Potser un dia al menjador, un altre al lavabo, l'altre al rebedor. Això dependria de què li agradés a la nostra taula, és clar! Potser els carrers estarien plens de taules i menjaríem més a l'aire lliure. O potser faríem viatges sobre les taules i no hi hauria tants cotxes. T'imagines anant a l'escola damunt d'una taula amb cames? Una taula amb cames és un dels personatges d'una de les obres de Miet Warlop. Ella és una artista belga que sempre sorprèn molt el públic perquè fa aparèixer a l'escenari personatges i objectes que no t'esperes. Tant pot fer sortir un personatge que sigui uns pantalons molt i molt llargs que caminen amunt i avall, com fer explotar pintura sobre una paret blanca o fer aparèixer uns tubs que s'inflen i es fan tant grans que ocupen tot el teatre. Diu que per a ella l'escenari és un lloc amb molta llibertat perquè pot passar-hi tot el que t'imaginis!

Proposta: Agafa una revista i busca algunes cames que t'agradin. Després, busca la part de dalt del teu personatge. Pots fixar-te en objectes, en animals, en lletres, etc. Què els podria passar, a aquests personatges? Ja saps què diu la Miet: pots fer que hi passi qualsevol cosa que t'imaginis!

Molta merda!

PINA BAUSCH

Què és la dansa? Qualsevol persona movent-se pot ser dansa? Hi ha d'haver una coreografia o no cal? Què passa quan es barregen disciplines com la dansa i el teatre? Pina Bausch va ser una ballarina i coreògrafa alemanya. Li agradava molt experimentar amb llenguatges nous. Hi havia gent que fins i tot deia que el que ella feia no era dansa, i alguns dels seus ballarins se li havien rebel·lat perquè deien que a les peces n'hi faltava. Però ella va continuar experimentant tota la vida. Per crear els seus espectacles i treballar amb els ballarins, feia servir la tècnica "petició/resposta": els demanava que interpretessin un estat d'ànim o un desig i, a partir de les seves respostes, construïa una mena de collage coreogràfic que podia entendre's des de diversos punts de vista. T'agrada veure espectacles que es puguin entendre de maneres molt diferents, segons qui els mira?

Proposta: T'has imaginat alguna vegada quin color pot tenir un pensament o una pregunta? O quina olor fa algun record? Ara posaràs en pràctica la tècnica de la Pina amb la caixa que tens davant. Fes una llista de diversos estats d'ànim i també de desitjos. Un cop feta, tria'n un i intenta representar-lo amb la caixa. Pots utilitzar objectes, llum, alguna sonoritat concreta. Ara demana a algú altre què hi veu. Coincideix amb el que havies pensat tu?

Molta merda!

MAGUY MARIN

Has vist mai un banc de peixos nedant al mar? N'hi ha moltíssims, però vistos de lluny sembla que siguin un sol animal en moviment. Maguy Marin és una coreògrafa francesa i als seus espectacles tot sovint fa que els personatges formin part d'un grup que té una mateixa manera de moure's i de relacionar-se amb el món. A *Grossland*, va imaginar un cor d'éssers obesos que ballaven virtuosament. A *May B*, un cor de personatges que volien quedar-se quietos i no podien parar de bellugar-se. En molts moments de totes dues obres, mirats de lluny, podria semblar que els personatges són un únic ésser que es mou, i no individus que ho fan i respiren alhora!

Proposta: Si tens davant LA CAIXA D'INFANTIL, heu de fer un grup de 5 persones i que tothom agafi un pal i hi enganxi a la punta un mateix objecte. Imagina't que tots agafeu la vostra goma d'esborrar i hi enganxeu el pal per poder-la moure des de fora de la caixa. Intenteu fer els mateixos moviments tots alhora. Podeu començar jugant a seguir el rei, però després intenteu moure-les igual sense que ningú mani. Ara proveu-ho amb objectes diferents! Si teniu davant LA CAIXA DE PRIMÀRIA, podeu provar de fer el mateix però amb els vostres cossos. Penseu que, quan es treballa el cor, és molt important la respiració, com si tothom tingués els mateixos i únics pulmons!

Molta merda!

MACARENA RECUERDA

T'has quedat mai mirant la forma que té la llum que entra per la porta de l'habitació quan tot és a les fosques? La sabries dibuixar? Macarena Recuerda Shepherd és una artista que juga molt amb la percepció, és a dir, a enganyar la vista perquè creguis que veus una cosa que en realitat no hi és. A l'inici de la seva obra *The Watching Machine*, es veu com enganxa unes tires blanques de formes estranyes a la paret negra del fons del teatre. Quan s'apaga el llum, aquestes formes que eren blanques es tornen fluorescents i, de sobte, tenim la sensació que hi ha una porta ajustada per on entra una mica de claror. No hi ha cap porta, ni cap llum al darrere, però el nostre cervell es pensa que sí.

Proposta: Per fer aquesta proposta hauràs de buscar cartolina o cinta de les que es tornen fluorescents a les fosques. Tanca el llum de l'habitació o abaixa les persianes de la classe. Estigues una estona mirant quins rajos de llum s'escolen pels forats. Obre el llum i intenta dibuixar-los. Mira els dibuixos dels teus companys: s'assemblen? Trieu-ne un. Aquest, el recreareu dins l'escenari amb el material fluorescent. Un cop tingueu la classe o habitació a les fosques recreada, inventeu els personatges que viuen dins d'aquesta foscor. De nit, quan tothom ja és a casa, qui surt de dins els calaixos de la classe?

Molta merda!

ANNE VIEBROCK

“S’ha d’obrir els ulls i mirar”, diu Anne Viebrock, una escenògrafa alemanya. Part de la seva feina consisteix en mirar l’entorn i fotografiar llocs que per a ella tenen alguna cosa especial, llocs on s’imagina que podrien passar diverses històries. A l’hora de crear l’escenografia, barreja elements de diversos llocs reals per crear-ne un de nou. Diu que hi ha espais que generen històries i que això és el que ella prova de fer. O sigui que podríem dir que les seves escenografies són com collages en tres dimensions d’una barreja de llocs que existeixen.

Proposta: Tens ganes de fer una escenografia com les que fa l’Anne? Pensa en llocs que coneixes on t’agradaria que passés la teva obra de teatre. Fes una fotografia de com a mínim dos d’aquests llocs i pensa quins elements de l’un i de l’altre t’agradaria fer servir. Si tens davant LA CAIXA D’INFANTIL, fes fotos dels elements que hi hagi en cadascun dels espais. Per exemple: si vols fer una habitació, t’anirà bé tenir una foto només de la paret perquè la puguis posar al fons d’escena o la foto del llum per separat per poder-lo penjar una mica més endavant. Les pots imprimir i situar cada peça per l’espai com vulguis. Què hi pot passar, aquí dins? Si tens davant LA CAIXA DE PRIMÀRIA, intenta recrear aquesta barreja de dos espais amb elements que tinguis a l’abast i deixa que hi entrin personatges. Com l’habituen?

Molta merda!

EL CONDE DE TORREFIEL

*Proposta especial per a LA CAIXA DE PRIMÀRIA

Diuen que la imaginació és la capacitat que té el cervell per recrear imatges reals i idear-ne de noves. Pablo Gisbert diu que és molt important imaginar perquè, si tu no imagines, algú altre imaginarà per tu. Tanya Beyeler i el Pablo Gisbert són El Conde de Torrefiel, una companyia que sempre juga amb elements escènics molt visuals i un text que normalment surt projectat. Els actors i les actrius, doncs, sovint no parlen: tot el que diuen o pensen surt en subtítols que pots llegir mentre veus quines accions fan. I de vegades, els subtítols són fins i tot com un personatge més de l'obra.

Proposta: Feu dos grups: un serà el dels intèrprets i l'altre, podeu convertir-vos en els subtítols. El primer grup decidirà on voleu que passi la vostra escena (trieu un lloc on pugui haver-hi molta gent i hi passin diverses accions alhora: un aeroport? un mercat? un casament?). Sortiu a escena i creeu la situació com si fóssiu estàtues. El segon grup, us mireu què proposa el primer grup i us poseu a fer els subtítols dels diferents personatges (parlats o escrits en fulls de paper, com vulgueu!). Poden ser uns subtítols que diguin el que diuen els personatges o bé el que pensen. Un cop tingueu el punt de partida, podeu activar les estàtues i desenvolupar la situació.

Molta merda!

MILO RAU

*Proposta especial per a LA CAIXA DE PRIMÀRIA

Creus que és possible canviar el món? Milo Rau és un director suís que fa teatre documental, és a dir: fa investigacions sobre algun fet que hagi passat al món i en crea un espectacle. Sobretot tria fets que tinguin a veure amb l'abús de poder i la violència. Quina notícia, de les que hages sentit últimament, t'ha impactat més? Pot ser per injusta o per increïble. L'has sentida a les notícies o és alguna cosa que hagi passat a prop teu? Diuen que hi ha històries que esperen pacientment que algú les miri per poder ser explicades. Si ningú s'hi fixa durant molt de temps, es van desenfocant fins que acaben desapareixent i cauen al pou de l'oblit.

Proposta: Feu grups de quatre. Cada grup ha de tenir un diari (tots del mateix dia) i triar una de les notícies de dins que tingui fotografia. Quina us crida més l'atenció? Quan la tingueu, imagineu que vosaltres en sou protagonistes. On sou? Què ha passat o què està passant? Repartiu-vos els personatges i col·loqueu-vos com a la foto. Quan s'obrin els llums, recreu la foto i imagineu què passarà després. També podeu posar en escena els instants abans de la fotografia. Quines notícies han escollit els altres grups? Les havíeu vistes al diari o n'hi ha alguna que us havia passat desapercibuda?

Molta merda!

OLIVIER SAGAZAN

*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

T'imagines un personatge que pugui canviar-se la cara quan vulgui? Que es posi la boca o els ulls on li sembli? Això és el que fa Olivier Sagazan, un artista nascut a la República del Congo. Li agrada treballar les deformacions: diu que mirar-les és una manera de fer-nos sortir de la zona de confort i reflexionar. Al seu espectacle *Hybridation* es poden veure dos personatges que es fan un cap d'un material que s'assembla al fang i, a mesura que avança l'obra, van transformant-lo en directe. Imagina't un personatge que, segons el que li passa, va modificant-se el cap. Potser aniria bé de vegades tenir els ulls al clatell, oi?

Proposta: Necessitaràs fang i ganes d'embrutar-te les mans! Busca el cos d'un ninot que tinguis per casa o per l'escola que s'aguanti dret. Agafa el fang i fes una bola per fer-li el cap. Com li faràs els ulls? I la boca? I els cabells? Què li passa, a aquest personatge? Pensa com pot anar-se modificant la cara a mesura que li passin coses. Potser és molt sensible a la claror i cada vegada que hi ha un canvi de llum se li transforma alguna part de la cara? O potser és segons què li diuen?

Molta merda!

CARLES SANTOS

*Proposta especial per a LA CAIXA D'INFANTIL

T'imagines un piano amb orelles? I un pianista que toca dos pianos al mateix temps, un amb cada mà? O un pianista que pensa que el piano és un moble inútil? Aquest pianista va ser Carles Santos. Ell explicava que un dia el poeta Joan Brossa li va dir *"Toques molt bé el piano. I ara què?"*. Això el va fer voler anar sempre una mica més enllà del que se suposa que ha de fer un pianista quan toca. Carles Santos va fer de tot menys el que la gent s'esperava. Tenir la capacitat de sorprendre és una gran virtut, no trobes? Qui és l'última persona que t'ha sorprès? Què et va sorprendre?

Proposta: Agafa un instrument que tinguis a mà: la flauta dolça, potser? Un triangle? Una maraca? Converteix-lo en un personatge. Potser, a la flauta, pots enganxar-hi uns braços i unes cames de paper. O potser, a la maraca, pots enganxar-hi uns ulls, un nas i una boca. Fes entrar el teu personatge a l'espai escènic. Com es mou? Quan es troba amb un altre personatge, com parla? O més ben dit, com sona? Quines escenes poden sorgir de la trobada d'un triangle i una maraca? I sobretot, quina sonoritat en pot sortir, d'aquesta trobada?

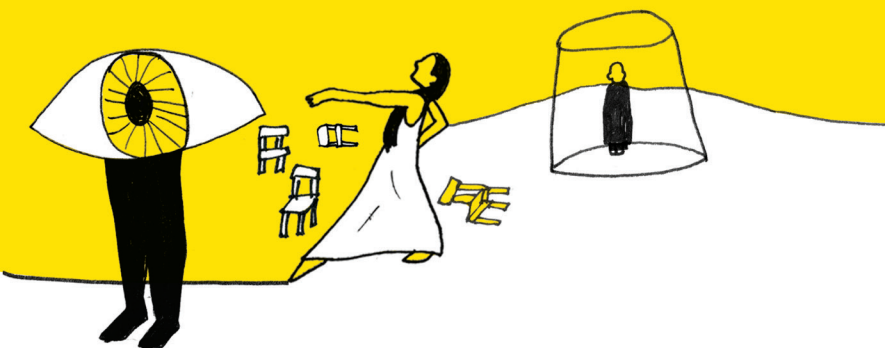

LA CAIXA DEL LLIURE
projecte
Teatre Lliure
idea
Dadà.
disseny
Joan Baixas i Marina Baixas

MOLTA MERDA!

projecte
Teatre Lliure
textos, il·lustració, disseny i maquetació
Magda Puig Torres
impressió
ARTFIC SCCL
data de publicació
desembre 2022

www.teatrelliure.com

Entitat concertada amb

